

en af de nuværende Direktørers Ord for, at det er rigtigt, hvad jeg sagde, og at det er urigtigt, hvad det ærede Medlem fra Saks-købing sagde.

Fremdeles paastod det ærede Medlem, at det ikke var korrekt, hvad jeg havde udtalt, at Provisionssystemet under Direktør Olesen var saaledes ordnet, at alle, fra Direktøren og nedefter, fik Provision af de tegnede Forsikringer. Det ærede Medlem paastod, at kun Direktøren selv og Agenten, men ikke noget Mellemed, fik Provision. Jeg fastholder nu mine Udtalelser desangaaende og vil bede det ærede Medlem fra Saks-købing om at gentage — hvis han kender til de Sager, han taler om —, at der virkelig ikke var andre, som under Direktør Olesens Ledelse fik Provision end netop Direktøren og den Agent, der tegnede Forsikringen. Det er en direkte Anmodning til det ærede Medlem fra Saks-købing. Endvidere siger det ærede Medlem, at naar Direktøren fik Provision, var det endog kun af Forsikringer, der virkelig var indløste. Hvad forstaaer det ærede Medlem fra Saks-købing ved Forsikringer, der virkelig er indløste? Det ærede Medlem ved jo saa god Besked med, hvad han taler om; derfor kunde jeg ønske at vide lidt nærmere om, hvad han forstaaer herved. Er det saadanne Forsikringer, for hvilke der er betalt Indskud? Er det saadanne Forsikringer, hvor de forsikrede ikke ligefrem smider Agenten ned ad Trapperne, naar han kommer med Policen, men betaler den? Det er vist saadanne Forsikringer, paa hvilke der er betalt Indskud, de Her- rer kalder indløste Forsikringer. Vi andre, som arbejder paa et andet og efter min Mening solidere Grundlag, lader os jo ikke nøje hermed. Vi udbetaler ikke Provision for Forsikringer, saa snart de forsikrede blot har betalt deres Indskud. Det Selskab, jeg har den Ære at staa i Spidsen for, begyndte paa den Ordning aldrig at betale Provision for en Forsikring, før der var betalt et halvt Aars Præmie. Efterhaanden har dette Princip vundet Indpas i de andre Selskaber, og jeg tror endog saa, at det er blevet indført i „Tryg“. Under Direktør Olesens Ledelse blev der altsaa betalt Provision til selve Direktøren af Forsikringer, for hvilke der kun var betalt det almindelige Indskud.

Det ærede Medlem siger, at de „grønne Laan“, jeg omtalte — altsaa Laan paa Policer, der intet som helst er værd, og paa hvilke der intet er betalt —, indførtes af humane Hensyn. Ja, det er naturligvis den Forklaring, man har givet Forsikringsraadet, og ved Hjælp af hvilken man fik Ret til at indføre disse Laan. Der har jo imidlertid været ført Retssager, og Vidneforsler i disse Retssager godtgør, at der i „Tryg“ under Direktør Olesens Ledelse er ydet de saakaldte „grønne Laan“ paa Forsikringer, paa hvilke der kun var betalt Indskud og ikke en Smule andet. Det var det, jeg paatalte, da jeg havde Ordet forrige Gang; jeg sagde ikke, saaledes som det ærede Medlem paastaar, at „Tryg“ havde svindlet paa denne Maade, men jeg sagde, at Direktør Olesen havde faaet indført de „grønne Laan“ og derved skabt Betingelser for, at der kunde svindles indenfor Selskabet.

Tiden er jo fremrykket, og jeg skal ikke komme ind paa det ærede Medlems Udtalelser til mig, men der er dog en lille Ting, som jeg endnu kunde ønske at sige til det ærede Medlem. Det ærede Medlem tog Direktør Olesen saa varmt i Forsvar og omtalte bl. a. den rent skammelige Maade, hvorpaa han var sigtet for Mened. Det var Forsikringsselskabet „Hafnia“, der saaledes havde forfulgt den arme Mand. I det hele taget har Direktør Olesen altid lidt af Forfølgelsesvanvid, og det lader til, at han er i den Grad angrebet af Sygdommen, at han ogsaa kan overføre den paa dem, han kommer i Nærheden af. Jeg kender ikke ret meget til denne Meneds-sag, jeg kender den kun gennem den Diskussion, som har været ført i Fagpressen; men efter hvad jeg der har læst, staaer det for mig saaledes, at „Hafnia“ var tvunget til at anklage Direktør Olesen for Mened, da „Hafnia“ ellers selv vilde være kommet i Klemme. Det ærede Medlem siger, at selv om det var hans værste Fjende, kunde det aldrig falde ham ind at anklage en Mand for Mened. Jeg tror nu, at hvis en Person virkelig aflagde et falsk Vidnesbyrd, der kunde skade det ærede Medlem paa hans gode Navn og Rygte eller paa anden Maade, vilde det ærede Medlem ikke tage i Betænkning at anklage vedkommende Person for falsk